

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
(ΠΑΤΡΙΩΝ)
ΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑ
ΔΩΡΕΑΝ

* Εκδιδόμενον τη Επιμελείᾳ Επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χουζέδανι, Ε. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δαρβίγγου διευθυνόντες.

ΕΥΘΥΝΑΙ ΓΕΡΜΑΝΩΝ

Ἐὰν οἱ Τούρκοι καλῶς ἢ κακῶς ἐπραξαν γινόμενοι κατὰ τύπους μὲν σύμμαχοι κατ' οὐσίαν ὅμως ὑποτελείς τῶν Γερμανῶν πρὸς περίστωσιν τῶν ὑπολοίπων τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατακτήσεώς των, τοῦτο εἶναι ζήτημα ἀπορῶν αὐτοὺς καὶ μόνους. Ἐκεῖνο ὅπερ ἀπορᾷ καὶ ἐνδιαφέρει ἡμᾶς εἶναι ἡ τύχη τῶν ἐν ταῖς ὑπολοίποις ταύταις ἐλληνικαῖς χώραις ἀλυτρώτων ἀδελφῶν μας, κατὰ τὰς χαλεπὰς ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς ὅσον ἀόριστος καὶ ἂν εἶναι, ἡ Τουρκικὴ ὑποτελεία, ὅσον φιλήσας καὶ ἂν θεωρῆται ἡ γερμανικὴ ἐπικυριαρχία, ἀμφότεραι ὑφίστανται πασίδηλοι καὶ ἀναμφισβήτητοι.

Καὶ ἐρωτῶμεν: Τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν, τὸ ὅποιον ἐκπαλαί καὶ πάντοτε ὑπῆρξε διὰ τοὺς Τούρκους ἐπονεῖσθαι, δὲν ἐμπνέει σκέψεις ἂν ὅχι τρόμον εἰς τὴν γερμανικὴν συνειδήσιν; Ἐλαβεν αὕτη τὰ μέτρα τῆς ὅπως προφυλαχθῇ ἀπὸ οἰονδήποτε μερίδιον τοῦ βάρους τοῦτου, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἡ διαβόητος τουρκικὴ δολιότης θὰ θελήσῃ νὰ ἀπαλλαγῇ ἢ ἐλευθερωθῇ; Καὶ αἰσθάνεται ἡ γερμανικὴ συνειδήσις, ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν κατεδείχθῃ, αἰσθάνεται τὴν δύναμιν νὰ ἐγείρῃ ἀπέναντι τῆς Ἰστορίας οἰονδήποτε ποσοστὸν τῆς εὐθύνης ἣν μόνον τουρκοὶ ὧμοι εἶναι ἱκανοὶ νὰ βαστάζωσιν;

Ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἠθικῆς ἐπικρατήσεως, οὐ στάδιον καὶ ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, οἱ Γερμανοὶ καὶ ἠθικὰς καὶ ὕλικας δυνάμεις κατέβαλλον ἀπείρους, ἀπέναντι δὲ τούτων καὶ σεβασμὸν καὶ ἀγάπην κατέκτησαν ἐπιζήλον. Ὅτε τελευταίως τὸ πολύτιμον τοῦτο κεφάλαιον τοῖς ἐφάνη ταλαντευόμενον ἀληθῆ ἐκστρατείαν ἐπεχείρησαν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀγαθῆς αὐτῶν φήμης, ἡ δὲ ἀποτροπίσις, ἣν ἔδειξαν κατὰ τῶν ἀποδιδόμενων αὐτοῖς ὠμοτήτων καὶ ἂν μέτανοια ἦτο ὑπῆρξε τιμητικωτάτη.

Κατόπιν τούτων ἐννοοῦσι ποῖα τοῖς ἐπιβάλλονται καθήκοντα διὰ τὰ τύχας τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῶν ἀόπλων καὶ ἀπροστατευτῶν; Καὶ ἐννοοῦσι ποῖαν εὐθύνην ἀνέλαβον τιθέμενοι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν αἰμοδύρων θηρίων, ἅτινα εἴτε συμμάχους ὀνομάζουσιν εἴτε ὑποτελείς θεωροῦν, θὰ βδελύσσεται πάντως ἡ γερμανικὴ τῶν συνειδήσις;

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Πέμπτη

(Λουκ. γ'. 27—36)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπῆντισεν αὐτῷ, ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως. ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἡμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράζας προσέειπεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, δέομαι σου, μὴ με βασανίσῃς; παρηγγεῖλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. πολλοὶ γὰρ χρόνοις σννηροπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλάσσομενος; καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἡλαίνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. ἐπηρεώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; ὃ δὲ εἶπε λεγέων· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθον εἰς αὐτόν, καὶ παρεκάλει αὐτόν, ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον· ἀπελθεῖν. ἦν δ' ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει. καὶ παρεκάλουν αὐτόν· ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τὸ κορυνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. ἰδόντες δὲ οἱ βοσκόντες τὸ γεγονός, καὶ ἀπεπνίγησαν αὐτοὶ, ἐξῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. ἔξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἀνθρώπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεπλήνθη, ἡματισμένον καὶ σωφρονούντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. ἀπήγγειλαν δ' αὐτοῖς καὶ οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς, καὶ ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβος πολλὸς συνέειχοντο· αὐτὸς δὲ ἐβόας εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεπλήνθη τὰ δαιμόνια, εἶπε οὖν αὐτῷ ἀπελθεῖν· ὃ δὲ αὐτόν· ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὑπόστρεψε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἀπὸ τοῦ γού ὅσα ἐποίησέν σοι ὁ Θεός, καὶ ἀπᾶντες καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Σημειώσεις.

1) Χώραν τῶν Γαδαρηνῶν. — Εἰς τὸ ἀντικρὸν μέρος τῆς Γαλιλαίας. 2) Ἐν τοῖς οὐνύμασι. — τὰ μνήματα ἴσαν σημεῖα καὶ ὁδὸς βαλάντι ἐν τοῖς βράχοις ἐν ᾗ ἐστειλάτο τοὺς νεκρούς. 3) Τὸ ἐμὸ καὶ σοὶ. — Τὸ σέλιον φωνῆς ἡμῶν. 4) Σὺ εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγὼ ἐχρῆσθαι τοῦ Θεοῦ. 5) Μὴ με βασανίσῃς. — Ἐξέδεσμευσέ με. 6) Ἐπετρέψοντες. — ἐπὶ τὴν ἀποστολήν. 7) Ἀβυσσόν. — Ὁ ὕψιστος οὐρανὸς καὶ ἡ κατοικία τῶν δαιμόνων. 8) Ἀγροῦς. — τὰ περὶ τὴν πόλιν. 9) Ἐβόας. — ἐβόωντες. 10) Ὁ φόβος. — ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ. 11) Ἀπᾶντες. — ἀπᾶντες ἐλευθέρων ἐπέλθον.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ο ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΓΩΝ

Ἐκ τῆς πρὸς Τιμόθεον Β' ἐπιστ. 1—11

Ὁ παρὼν κόσμος, ἐν ᾧ ἔθετο ἡμᾶς ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος θεὸς εἶναι, στάδιον δράσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν δυνάμεων οὕτως εἰπεῖν προπαίδεια τις ἡμῶν διὰ τῆς αἰώνιον ζωῆς, ἐν ᾗ ἕκαστος θὰ καταλάβωμεν ἀνωτέραν ἢ κατωτέραν θέσιν, ἐγγυτέραν ἢ ἀπωτέραν ἀπὸ τοῦ θεοῦ, καθ' ὃν λόγον διανομήσαμεν καὶ ἐξωμοιώσαμεν τὴν ἐν ἡμῖν εἰκόνα πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ. Τοῦ παρόντος κόσμου, μεθ' οὗ ἀρρήτως συνδεσμεθῶμεν, ὑλικὸν ὄντος κατ' ἀνάγκην δεόντος νὰ προνοῶμεν καὶ περὶ τῶν ὑλικῶν καὶ τῶν σωματικῶν ἢ τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν καθόλου παραστάσεως, ἵνα καὶ διὰ ταύτης, προσεγγιζώμεν τῷ κάλλει τοῦ θεοῦ καὶ τῆς φύσεως κατ' ὅλου διότι καὶ ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο ἡμῖν σῶμα οὐχὶ ἄσχημον, ἀλλὰ πρόκατον. Ἐπομένως ἡ παραμέλησις τοῦ σώματος, καταφρόνησις αὐτοῦ εἶναι ἄτοπον. Εἰς τὸ ἄτοπον τοῦτο περιέπεσαν μάλιστα κατὰ τὸν μεσαῖωνα μοναχοὶ τινες υπεράγαν ἀτακτητοί. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ταῦτα διδάσκει ἀποδείξεις τοῦτο. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εὐχαριστεῖ τὰς διαφορὰς ἐκκλησίας αἵτινες ἐπεμπον αὐτῷ βουήματα, ἐπαινεῖ ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι συνέλεγον λογίας (ἐλεημοσύνας) ὑπὲρ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πτωχῶν, καὶ προτρέπει αὐτάς νὰ συντρέχωσι τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ φροντίς ἡμῶν περὶ τῶν ὑλικῶν πρέπει νὰ εἶναι σχετικὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ διὰ τοῦτο τὰ σωματικὰ πρέπει νὰ ἀπασχολῶσιν ἡμᾶς μόνον καὶ μόνον ὅταν συμβῶσιν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ἀνάπτυξιν ἡμῶν, τοῦναντίον δὲ ὅταν γίνωνται ἡμῖν πρόσκομμα τότε δεόμεθα νὰ ἀντιστάμεθα πρὸς ταῦτα. Οὕτω ὁ ἀγὼν ἡμῶν ἢ δράσις ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτ' ὀφείλει νὰ στρέφεται εἰς τὰ πνευματικά. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος πρὸς διάδοξιν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν, ὅπως καταστήσῃ ταῦτα πνευματικὰ ὑπὲρ πάντας μοχθήσας καὶ αγωνισάμενος προτρέπει καὶ τὸν Τιμόθεον ἐπίσκοπον Ἐφέσου, ἵνα κακοπαθῇ ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου. «Σὺ οὖν κακοπάθησον, ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ». Χαρακτῆρας αὐτὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν του, ἵνα μὴ προσέχῃ εἰς ἄλλο τι, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ κύριον ἔργον του, δηλ. τὸ Εὐαγγέλιον. Διότι θὰ ἦτο ἄτοπον οἱ μὲν στρατιῶται τῶν ἀνθρώπων στρατηγῶν νὰ παραδίδωνται εἰς ἐαυτοὺς παντελῶς ἵνα ἀρέσωσι καὶ νὰ καταλάβωσι πᾶσαν ἄλλην βιωτικὴν μέριμναν αὐδαίς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογησάντι ἀρέσῃ, οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ οὔτε ὄντα ἔργα καὶ ἀμελῶσι τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων. Δὲν βλέπετε, λέγει ὁ Παῦλος, καὶ τοὺς ἀθλητάς, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται νὰ στεφανωθῶσιν ἐὰν δὲν ἀγωνισθῶσι κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἀθλητικῆς; «ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ». Ἀλλὰ πόθεν θὰ λαμβάνωμεν τὸ θάρρος ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ διὰ τοιοῦτους ἀγῶνας ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου; Παρὰ τῆς θείας χάριτος, τῆς μόνης δυνάμεως τῆς ἐνισχύσεως τῶν εὐσεβῶν καὶ πιστῶν ψυχῶν «ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Τὸ δὲ κέντρον τῆς ἐπιγείου ἐνεργείας μου, ὀφείλει νὰ ᾖ ὁ Χριστός διότι μετ' αὐτοῦ συνδέεται ἀρρήτως ἡ διδασκαλία ἡ ἐξαγιαζούσα ἡμᾶς καὶ σώζουσα. «Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐξηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος». Τοὺς δὲ ἀγῶνάς μας τούτους τίς θὰ

στεφανώσῃ; Ὁ Θεός διότι εἶναι δίκαιον ὁ ἐργάζων νὰ ἀπολαύῃ πρῶτος τῶν ἐαυτοῦ καρπῶν. «Τὸν κοπιῶντα δὲ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν».

Ὅστε ἡ περικοπὴ αὕτη διδάσκει ἡμᾶς τὴν σταθεμὴν ἐν τῇ κηρύξει τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῇ ἐκπληξίᾳ αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ἐνισχύμεθα τῆς θείας χάριτος καὶ ὅτι θὰ δρέψωμεν τοὺς καρποὺς ἀγῶνων μας ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΤΣΟΛΚΑΣ

Σήκω, Τσόλκας, νὰ φύγωμε· σήκω Τσόλκα νὰ πάμε, πολλὴ Τουρκία μᾶς πλάκωσε, καὶ θεὸς νὰ μᾶς σκοτώσῃ. Κι' ὁ Τσόλκας χαμογέλασε, τὸ πῶς τοι στραβώνει, καὶ στρίφει τὸ μoustaki του, κλώθει καὶ τὰ μαλλιά του. «Τι λές, τί λές, πουλάκι μου, μωρὲ χαμενοπούλι; δὲ εἶν' ὁ Τσόλκας ζωντανὸς τοὺς Τούρκους δὲν φοβάται, κι' ἀμέτρητοι πουλάκι μου, ἄς πᾶν νάλθοῦν καὶ ἄλλοι. Τὰ παλληκάρια φώναζε, τὰ παλληκάρια λέγει. —Τραβάτε ὅλοι τὰ σπαθιά καὶ πέρα νὰ διαδοῦμε. Τρεῖς μέρας κάμνει πόλεμο, τρεῖς μέρας καὶ τρεῖς νύκτας δίγως φωμί, δίγως νερό, δίγως κἄν μαντάτο. Μὲς' ἀπ' τοὺς Τούρκους διάβηκε μ' ὅλα τὰ παλληκάρια σὰν τὸ ξεφτέρει πέταξε ψηλά στὰ κορφοβούνια.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α'.

Πολλάκις παρατηρεῖται ὅτι ἄνθρωποι ζῶντες ἐν περισπῶντι κύκλῳ ἀνθρώπων καὶ ἰδεῶν καὶ δὴ αἰετοὶ τὰ τοῖς αὐτοῖς βλέποντες καὶ ἀκούοντες κατανοοῦν τοιαῦτα μονομερεῖς, ὥστε ὅχι μόνον δὲν ἐνδιαιερόνται διὰ πᾶν σκεπτικὸν ἐκτός τοῦ στενωπότητος κύκλου τῆς συναστρέψεως ἀλλὰ καὶ δὲν δύνανται νὰ κρίνωσι καὶ νοῶσιν αὐτὰ. Τοὺς τοιοῦτους ἂν πρόκειται περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων, καλεῖ ὁ κόσμος θρησκομανεῖς, θρησκολήπτους, φανατικούς κλπ., ἂν περὶ ἄλλων πραγμάτων, λέγονται σχολαστικοί, ὑποχόνδριοι κ.λ.π. κ.λ.π. Τοῦτο δὲ τὸ παρατηρούμενον εἰς τὰ ἄτομα συμβαίνει, ὡς φαίνεται, καὶ εἰς εὐσεβεῖς ομάδας ἀνθρώπων, εἰς ὁλόκληρα ἔθνη. Καὶ ἐδῶ δηλαδὴ παρατηρεῖται ὅτι ἀμύητοι ἀνθρώποι τοσοῦτον ἐπιμύητοι καὶ ἀποκλειστικῶς ἀσχολοῦνται περὶ τινὰς ἰδέας, ὥστε κατανατᾷ τέλος νὰ χάνωσι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βλέπωσι καὶ κρίνωσι τὰ πράγματα ὅπως τὰ βλέπει ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος.

Ταῦτά μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ ἐπιστολὴν τις, τὴν ὁποῖαν ἄγγλοι σπουδαῖοι θεολόγοι ἀπέστειλαν πρὸς διασημοὺς Γερμανὸν θεολόγον, καὶ ἀπάντησις τούτου πρὸς αὐτὸν Μεταφράζω καὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τῆς ἀπαντήσεως τὰ σπουδαιότατα μέρη. Καὶ πρῶτον τὴν ἐπιστολήν.

«Οἱ ὑποφαινόμενοι θεολόγοι, οἱ ὅποιοι καὶ εἰς ἡμᾶς προσωπικῶς καὶ εἰς τὸ μέγα πλῆθος τῶν Γερμανῶν διδάσκαλων ὀφείλομεν περισσύτερα ἢ ὅσα δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν, ἐπληροφόρηθημεν μετὰ λύπης μας, ὅτι ἐν τινι λόγῳ τὸν ὅποιον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐξεφώνησατε, ἐχαρακτήρισατε τὴν ἐν τῷ παρόντι πολέμῳ διαγωγὴν τῆς Ἀγγλίας ὡς διαγωγὴν προδότου τοῦ πολιτισμοῦ. Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι δὲν θὰ παρέρωσθε εἰς τὴν κρίσιν σας ταύτην, ἐὰν νὰ ξεύρετε τὰς ἀληθεῖς αἰτίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος ὠδήγηθη εἰς τὸν παρόντα ἀγῶνα. Λοιπὸν ἐπιτρέψατε εἰς ἡμᾶς, ἵνα πρὸς πληρεστέραν συνενόησιν, ἐκθέσωμεν τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἡμεῖς, τῶν ὁποίων καὶ

ἀνθρώπων καὶ ὡς θεολόγων αἱ ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν Γερμανίαν εἶναι ἀνυπολόγιστοι, ἐνομίσαμεν καθήκον ἡμῶν νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν κηρύσσας τὸν πόλεμον ἐναντίον χώρας καὶ λαοῦ τοσοῦτον προσφιλοῦς εἰς ἡμᾶς. Δὲν μᾶς παραινεῖ ἰδιαιτέρα τις συμπάθεια πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον πρὸς τὴν Ρωσίαν...

Ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πᾶσα ἐλπίς περὶ διαρκεῶς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν στηρίζεται ἀληθῶς καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀπαράδιαστου τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἐκ τῶν συνθηκῶν ἀπορροεῶν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ὑπερισχύσῃ ποτὲ ὁ νόμος ἀντὶ τοῦ πολέμου, ἐφ' ὅσον ἐπίσημοι διεθεῖς συνθήκαι σχίζονται κατ' ἀρέσκειαν ὑπὸ τινος τῶν ἐνδιαφερομένων Δυνάμεων.

Αἱ τοιαῦται δὲ ὑποχρεώσεις εἶναι κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν πολὺ ἰσχυρότεραι καὶ βρύτεραι, ὅταν ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐγγύτησιν οὐδετέρου Κράτους. Διότι ἡ διαρκὴς ἐπέκτασις τῆς οὐδετερότητος ἐπὶ περισσύτερα Κράτη φαίνεται εἰς ἡμᾶς ὡς ἡ ἀσφαλεστάτη ὁδός, ἵνα ἔλθωμεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν ἐξοφάνισιν τοῦ πολέμου ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ αἱ σκέψεις ἡμῶν ἀποκτῶσιν ἀκόμη μεγαλύτερον κύρος, ὅταν ἀπειλῶνται ὑπὸ μεγάλης τινὸς Δυνάμεως τὰ ἐκ τῶν συνθηκῶν δίκαια μικροῦ τινος ἔθνους. Κατὰ ταῦτα φρονούμεν ὅτι ὅταν ἡ Γερμανία ἠρνήθη νὰ σεβασθῇ τὴν οὐδετερότητα τοῦ Βελγίου, τὴν ὁποῖαν καὶ ἡ ἰδίᾳ εἶχεν ἐγγυηθῇ, τότε ἡ Ἀγγλία δὲν ἠδύνατο συμφῶνως πρὸς τὸ διεθνὲς δίκαιον καὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν νὰ πράξῃ ἄλλο τι ἢ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ Βέλγιον. Αὐτὸς οὗτος ὁ Γερμανὸς ἀρχικαγκελάριος ὁμολόγησε τῇ 4ῃ Αὐγούστου ὅτι δίκαια ἦτο ἡ διαμαρτυρία τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Λουξεμβούργου καθὼς καὶ ἡ τῆς τοῦ Βελγίου, καὶ ὅτι ἡ Γερμανία διέπραττεν ἀδίκημα καὶ ἐνόησε παρὰ τὰς διαιρέσεις τοῦ διεθνοῦς δικαίου. Ἡ δὲ δικαιολογία αὐτοῦ ἦτο ἡ ἀνάγκη· ἀλλ' ἡ τοιαύτη δικαιολογία ἀναμνηστικὴ τοὺς λόγους τοῦ Μίλτωνος «ἡ ἀνάγκη, ἡ πρόφασις τῶν τυράννων». Ἡμεῖς σφόδρα ἐλυπήθημεν ὅτι ἡ τοσοῦτον προσφιλὴς εἰς ἡμᾶς Γερμανία ἐγένετο ἐνοχος τοιαύτης πράξεως, παρὰ τοῦ προσβολῆς ἐναντίον μικροῦ ἔθνους, καὶ ὅτι λαὸς χριστιανικὸς μετεβλήθη εἰς στρατὸν μετὰ τοιαύτην ἠθικὴν. Βδελυγτόμεθα πάντα πόλεμον, ἀλλὰ πόλεμος πρὸς τὴν Γερμανίαν λυπεῖ βαθύτατα τὴν ψυχὴν ἡμῶν· ἀλλ' εἴμεθα ἀδαμαντίνως πεπεισμένοι ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐν τῷ παρόντι πολέμῳ μάχεται ὑπὲρ τοῦ δικαίου, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὑπὲρ διαρκεῶς εἰρήνης.

Καὶ ἡ πεποίθησις ἡμῶν αὕτη ἐνισχύεται ἔτι μάλλον διὰ πάντων ὅσα προηγήθησαν καὶ ὠδήγησαν εἰς τὸν παρόντα ἀπαίσιον πόλεμον. Ὅτε δηλ. ἡ Γερμανία ἐπέτρεπεν εἰς τὴν σύμμαχον αὐτῆς Αὐστρίαν νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς Σερβίας τοιαύτας ἀπαιτήσεις αἱ ὁποῖαι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συνεβιβάζοντο μετὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ μικροῦ τούτου Κράτους, τότε ἀπέδειξε πόσον καταφρονεῖ τὰ δίκαια μικροτέρων Κρατῶν. Ὅμοιαν περιφρόνησιν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων Μεγάλων Δυνάμεων ἐπέδειξεν ἡ Γερμανία καὶ ὅτε ἀπότησε παρὰ τῆς Ρωσίας τὰ παύση τὴν ἐπιστρατεύσιν. Ἡ Γερμανία ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Ρωσικὴν κινητοποίησησιν διὰ κινητοποιήσεως χωρὶς νὰ καταλήξῃ εἰς πόλεμον ὅπως καὶ ἄλλα ἔθνη πολλάκις μέχρι τοῦδε ἐνήργησαν. Λοιπὸν ὅπως πρὸς τὴν Σερβίαν οὕτω καὶ πρὸς τὴν Ρωσίαν ἀμέσως προσβάλλων ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως ἡ Γερμανία. Καὶ ἡ τοιαύτη πολιτικὴ παρανόμιος προσβολῆς φαίνεται ἀκόμη φανερωτέρα ἐν τῇ εἰσβολῇ εἰς τὸ Βέλγιον. Ἡ Ἀγγλία δὲν ἦτο δι' οὐδεμιᾶς συνθήκης ὑποχρεωμένη νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν Σερβίαν ἢ τὴν Ρωσίαν, ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸ Βέλγιον ὑπεχρέουν αὐτὴν συνθήκαι καὶ

ὑποχρεώσεις ἱερὰι νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτό. Βαθύτατα δὲ ἐλυπήθημεν νὰ βλέπωμεν εἰς τὰ ἀλληλοδιαδόχως ἐπερχόμενα μέτρα τῆς Γερμανικῆς πολιτικῆς περιφρόνησιν τῶν περὶ ἐλευθερίας δικαιωμάτων μικρῶν καὶ μεγάλων Κρατῶν, διότι ἡ περιφρόνησις αὕτη οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ἀρνήσιν τοῦ πολιτισμοῦ. Λοιπὸν οὐχὶ ἡ ἡμετέρα χώρα ἐπέστυρεν ἐφ' ἐαυτὴν τὴν κατακραυγὴν καὶ τὸ μῖτος ὅτι κτεπερόδωκε τὸν πολιτισμὸν ἢ τὴν περὶ τοῦ δικαίου συνείδησιν τῆς ἀνθρωπότητος. Βεβαίως σεῖς σκέπτεσθε περὶ τούτων διαφόρων, καὶ δύνασθε, νὰ φρονήτε ὅτι ἡμεῖς σφαλλόμεθα, τοῦτο ὅμως ἐπιθυμοῦμεν νὰ διαβεβαιώσωμεν ὑμᾶς ὅτι εἴμεθα μεθ' ὑμῶν συνδεσμένοι ἐν τε τῇ χριστιανικῇ καὶ τῇ θεολογικῇ Κοινωνίᾳ καὶ ὅτι οἱ δικαιολογητικοὶ λόγοι οὓς προβάλλομεν δὲν εἶναι ἀξιοὶ τῆς μορφῆς τὴν ὁποῖαν ἐξεφράσαστε.

Εἰς τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἐσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Γερμανὸς θεολόγος τὴν ἀπάντησιν δ' αὐτοῦ θὰ ἴδωμεν ἐν τῇ προσεχῇ φύλλῳ τῶν Πατρῶν.

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ*

Γ'

Ἐπαιρέμεν ἄλλοις τὴν φροντίδα, ὅπως συμβιβάσωσι τὰς ἀντιφάσεις τῶν δύο τούτων χωρίων τῶν Ἀπομνημονευμάτων. Δὲν ἀποκλείουσιν ὅμως αὐτὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἡ τοῦ Δήμου ἀποστολὴ ἠδύνατο νὰ ᾖ ἀπλῶς πρόφασις τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως θέσῃ αὐτὴν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Βοναπάρτου. Ἀλλ' εἴτε διότι ἀμβέβηλε περὶ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Δημοκρατίας, εἴτε διότι δὲν ἠθέλην εἰσεῖτι νὰ ἐκμυστηρευθῇ, ὁ στρατηγὸς δὲν ἐμύνησεν αὐτὸν εἰς τὰς ἐνδομύχους σκέψεις του. Ἀπέστειλε δ' αὐτῷ διὰ τοῦ ὑπαπιστοῦ τοῦ τὰς δύο ἀκολουθίας ἐπιστολὰς μετὰ 5000 γραμμῶν:

«Γαλλικὴ Δημοκρατία»

Ἐν τῷ Στρατηγείῳ τοῦ Μιλάνου, τῇ 21 ἑορμῇ 1805 Ε' τῆς μῆας καὶ αἰτιρέτου Δημοκρατίας.

«Βοναπάρτης»

«ἀρχιερέτης τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας»

πρὸς

«τὸν πολίτην Στεφάνοπολι.

Θέλετε, πολῖτα, μεταβῇ διὰ ταχυδρομικῆς ἀμύλης εἰς Ἀγκῶνα. Ἐκεῖθεν, θέλετε ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ δούμου, ὅστις πρὸ μικροῦ κατέπλευσεν ἐκ Κερκύρας καὶ εἰς τὸν ὅποιον δίδω διαταγὴν ν' ἀποπλεύσῃ παραχρῆμα.

Ἀπὸ φάσης εἰς Κέρκυραν, θέλετε ἰδῇ τὸν στρατηγὸν Γεντί-αλην, ὅστις εἶναι ἐκεῖ ἐρχόμενος. Θὰ ποιήσῃτε δὲ τὰς ὑμετέρας ἐρεῖδας περὶ τῶν θαλασσιῶν φυτῶν, αἵτινες ἦσαν τὸ κύριον ἀντικείμενον τοῦ ἐκ Παρισίων ὑμετέρου ταξιδίου.

Θέλετε μεταβῇ εἰς Ἀλβανίαν, ἔθα θέλετε διατρέψῃ ἡμέρας τινάς, ὅπως λάβητε πληροφορίας περὶ τῆς ἐκεῖ καταστάσεως τῶν πνευμάτων ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν.

Ἐκεῖθεν θέλετε μεταβῇ, μετὰ τοῦ πολίτου Arnaud, παρὰ τῷ Βένῃ τῆς Μάνης, ὅν θέλετε παραγγεῖν ἐκ μέρους μου. Θέλετε δὲ αὐτῷ ἐπιδόσῃ τὴν ἐγκλειστον ἐπιστολήν, ἣν ἐν ἀνάγκῃ τῷ μεταφράσετε.

Θέλετε μοι διαβιβάσῃ, πᾶν ἀναγνώστης ἐκ Κερκύρας, πάσας τὰς πληροφορίες, ἃς θὰ λάβητε περὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Ἑλλάδος.

Βοναπάρτης

Ἰδοὺ δὲ ἡ πρὸς τὸν Βένῃ ἐπιστολή, ἐπίσης γὰρ ἰσχυρὰ γραφείσα:

«Ὁ ἀρχιερέτης τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας»

πρὸς

«τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἐλευθέρου λαοῦ τῆς Μάνης,

«Πολίτα»

Ἐλαβὼν ἐκ Τεργέστης ἐπιστολήν, ἐν ᾗ μοι ἐκφράζετο τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως φανῇτε χρήσιμος εἰς τὴν Γαλλικὴν Δημοκρατίαν δε-

«χόμενος τὰ πλοῖα αὐτῆς ἐν τοῖς ὑμετέροις λιμένσιν. Ἀσμένως, ἐλπίζω, ὅτι θέλετε τηρήσῃ τὸν ὑμέτερον λόγον μετὰ τῆς πίστεως ἐκείνης, ἥτις ἀρμόζει εἰς ἀπόγονον τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία δὲν θὰ φανῇ ἀγνωμῶν ἀπέναντι τοῦ ὑμετέρου ἔθνους. Το ἐπ' ἐμοί, θὰ δεχθῶ εὐχαρίστως, ὅν τινα θέλει ἔλθῃ πρὸς με ἐκ μέρους ὑμῶν, οὐδὲν δὲ εὐχόμεαι τόσον, ὅσον νὰ ἴδω, επικρατούσας φιλίας σχέσεις μεταξύ δύο ἐθνῶν φιλοῦντων τὴν ἐλευθερίαν.

«Συνιστῶ ὑμῖν τοὺς κομιστάς τῆς παρούσης, οἵτινές εἰσι, καὶ αὐτοί, εἶνε ἀπόγονοι τῶν Σπαρτιατῶν. Ἐάν μέχρι τοῦδε δὲν ἐμεγαλουργήσαν, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εὐρέθησαν ἐπὶ μεγάλου θεάτρου.

«Χαίρειν ἐν ἀδελφότητι!

Βουοναπάρτε.»

Ὁ Δῆμος ἀνεχώρησε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Νικολάου Στεφανόπου, οὗτοι εἰς Κέρκυραν καὶ διέτρεξαν τὰς νήσους καὶ τὰς ἀκτὰς, τὰς ὑπὸ Ἑλλήνων οἰκουμένας. Ὅτε ὅμως ἀφίκοντο εἰς τὸν λιμένα τῆς Μάνης, ὁ Τζανῆς Γρηγοράκης εἶχε πρὸ μικροῦ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀρχῆς τοῦ Βένῃ καὶ κατόκει δὲ ἐν Μακρathonήσῳ. ἔνθα ἔλαβε τοῦ Βοναπάρτου τὴν ἐπιστολήν. Ὁ Δῆμος διήλθε πολλὰς ἡμέρας παρὰ τῷ Τζανῇ καὶ συνέδεσε πρὸς πολλοὺς καπιτάνους Λακωνίας, (1) πρὸς οὓς εἶπε πολλὰ περὶ τῶν περὶ ἀπελευθερώσεως σχεδίων, ἅπερ ἐμελέτα ὁ μέγας ἐλευθερωτὴς τῆς Ἰταλίας.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τούτων ὁ Τζανῆς Γρηγοράκης, ἔπεμψε παρὰ τῷ Βοναπάρτῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέτρον, ὅστις μετέσχε διαφόρων ἐν Ἰταλίᾳ μαχῶν, ἐν αἷς καὶ ἐπληρώθη.

Οἱ δὲ Δῆμος καὶ Νικόλαος Στεφανόπου, ἐπιστρέψαντες ἐκ τῆς ἀποστολῆς τῶν, δὲν εὗρον πλέον τὸν Βοναπάρτην ἐν Μιλάνῳ. Εἶχεν ἀναχωρήσῃ εἰς Ραστάτ, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Παρισίους. Ἠκολούθησαν αὐτὸν ἐκεῖ, ὁ δὲ Δῆμος κατώρθωσεν, οὐχὶ ἄνευ δυσκολίας, νὰ τύχῃ συνεντεύξεως, καθ' ἣν ἐπέδωκε τῷ Βοναπάρτῃ τὰ ἐξῆς ἔγγραφα:

1. Πληροφορίας περὶ Ἀλβανίας, Ρουμέλης καὶ Μωρέως.
2. Σχέδιον περὶ Μωρέως.
4. Πληροφορίας περὶ Μάνης.
4. Σημειώσεις περὶ τῶν νήσων τῶν ἀνηκουσῶν τότε τῇ Γαλλικῇ Δημοκρατίᾳ.

Λαβὼν τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὁ Βοναπάρτης παρήγγειλε τὸν Δῆμον νὰ παράσχῃ αὐτῷ πληροφορίας καὶ περὶ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Τουρκίας.

Ὁ Δῆμος ἐπροθυμοποιήθη νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τοῦ Βοναπάρτου καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπέδωκεν αὐτῷ ἀπραγματεῖαν περὶ τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Λαμβάνων τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης, εἶπε τῷ Δῆμῳ:

— Θὰ τὸ ἀναγνώσω μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος, μεθ' οὗ καὶ ἐκεῖνα, ἅτινα ἤδη μοι ἐδώσατε.

Ἐν τούτοις, ὁ γέρων Δῆμος, ὅστις κατὰ τὸ μακρὸν καὶ κοπιῶδες αὐτοῦ ταξείδιον εἶχε σχεδὸν ἀπωλέσῃ τὴν ἥρσιν. Ἐξέθηκε τῷ στρατηγῷ τὴν χρηματικὴν ἐνδειαν, εἰς ἣν εἶχε περιστῇ ἐξ ἀπωλείας περιουσίας, ἣν προσφάτως ἐξ αὐτοῦ χήματος εἶχεν ὑποστῇ, καὶ τὴν ἀνάγκην, εἰς ἣν εὐρέθη νὰ δαπανήσῃ ποσότητα πολὺ μεγαλύτεραν ἐκείνης, ἣν εἶχε λάβῃ ἐν Μιλάνῳ.

— Pensero io à tutto questo, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός.

(1) Ὁ κ. Βαρβιτσιώτης, βουλευτὴς ἐκ Λακωνίας, διηγῆθῃ ἡμῖν ὅτι, κατὰ τὸ λέγειν γέροντός τινος Μανιάτου, χρηματίσαντος συμπολεμιστοῦ τοῦ Ζαχαριά, πεφημισμένου ἀρχηγοῦ κλεφτῶν, ὁ Ζαχαριάς ἐκαυχᾶτο ὡς σὺν συνεντεύξεσι μετ' ἀπεσταλμένων τοῦ Βοναπάρτου. Πιθανῶς ἐλάλει περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν Στεφανόπου.

Ἀποσυρομένου δὲ τοῦ Δήμου προσέθηκε:

— Fra quattro giorni, anrò bisogna di voi,

Ἄλλ' ὁ γέρων Δῆμος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπανίδῃ τὸν στρατὸν. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην, ὁ Βοναπάρτης ἀνεχώρει εἰς Τουλὼν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αἴγυπτον.

Ἀπὸ τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης δὲν βλέπομεν πλέον τὸν Βοναπάρτην ἐνασχολούμενον συστηματικῶς περὶ Ἑλλάδος.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι συνεπεῖα παρακλήσεων τοῦ Τζανῆ Γρηγοράκη καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πέτρου, ὅστις, ὡς εἴρηται, εἰς μείνη παρὰ τῷ Βοναπάρτῃ, πολεμικὸς Γαλλικὸς δραγὼν κατέπλευσεν εἰς Γύθειον τῷ 1801 μετὰ πολεμοφοδίων, τινὰ παρέλαθεν ὁ πρῶν Βένῃ τῆς Μάνης.

Εἶνε ἐπίσης ἀληθές, ὅτι κατόπιν ἀποστολῆς τινος τοῦ Χριστοφόρου Περραιβοῦ παρὰ τῷ Βοναπάρτῃ, εὕρισκον τότε ἐν Πρισίαις, ἀποστηρικτικῆς ἰσχυρῆς ὑπὸ τοῦ Κορσικολοπομοφοδία, ἐκπεμφθέντα ἐκ Γαλλίας διὰ τοὺς Σουλῆτας, ἀπεβιβάσθησαν εἰς Πάργαν κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1801.

Ἄλλ' αἱ ἀσήμενοι αὐταὶ συνδρομαὶ δὲν ἀποδεικνύουσιν ἐνδιαφέρον ἐπίσης σπουδαῖον ὅσον ἐκεῖνο, ὅπερ προηγουμένως εἶχεν ἐκδηλώσῃ περὶ Ἑλλάδος ὁ Βοναπάρτης. Ἀποσπάσθησαν ὑπὸ τῶν στενῶν παρακλήσεων τῶν Ἑλλήνων μὴ ἀποδεικνύουσαι, ὅτι εἶχε σχεδίον τι περὶ Ἑλλάδος, δυστυχὲς τέλος τῆς εἰς Αἴγυπτον στρατείας ἐγένετο βαίως αἰτία, ὅπως ὁ Βοναπάρτης ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδια ἅτινα ἔτρεφε περὶ τε τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς λοιπῆς Ἀνατολῆς. Δὲν ἠδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μέγα ἐκείνο σχέδιον, ὅπερ ἔκτοτε ἐξωμολογήθη:

«Ν' ἀναχωρήσῃ ἐξ Αἰγύπτου νὰ διέλθῃ διὰ Κωνσταντινουπόλεως καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν Εὐρώπην ἐκ τῶν ἡσθεν, ὅπως φθάσῃ εἰς Παρισίους».

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι

Ἡ λατινικὴ φυλὴ, θυγάτηρ πνευματικῆς τῆς Ἑλλάδος, τὴν αἰωνίαν νεότητά της τὴν ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τῆς τέρας της.

Λέων Κλαρετί

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ν. Π. Μουτσηλῆ ν. Κατ' ἀνάγκην ἀναπόδραστον εἰς αὐτοὺς τῶν μερῶν τούτων θὰ μένωσιν εἰς τὰ ταχυδρομεῖα ματ' ἰωάννηνα. Χ. Σ. Χ'ισο. Κ. Π. Καλὰ μαρς Ζητὴν ἀπεστάλησαν.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δουβέγγη

Διευθυντῇ τῶν Πατρίων

Ὅδὸς Νικηφόρου 3 Α

Εἰς Ἀθήνας.

“ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ”

Διατιμηθεὶς παρελθ. τόμων καὶ φύλλων

Πλήρης σειρά τῶν δώδεκα τόμων (1902—1914) δρ. 1. Ἡ αὐτὴ διὰ δημοσίας κοινοτικῆς ἢ σχολικῆς βιβλιομαρς. ἐπιστῆρας ζητούμενη δρ. 30.

Ἐκαστὸς τόμος ἰδιαίτερος δρ. 5.

Παλαιὰ φύλλα παρελθόντων ἐτῶν ἕκαστον λεπτὰ 5.

Φύλλα τοῦ 12 τόμου (1913) πρὸς συμπλήρωσιν δρ. 5. ὅσον δὲν ὑπερβαίνουσι τὰ 5, δωρεάν.

Ἀποστολὴ ἐλευθέρῳ ταχυδρομ. τελῶν.

Πάν ποσὸν προερχόμενον ἐκ πωλήσεως τόμων ἢ φύλλων δίνεται καὶ ἀναγράφεται ἐν τῇ εἰκείῳ χώρῳ ὡς δωρεὰ τοῦ ἀποσταλῆ. (Ἐκ τοῦ Γραφείου)